

«Το πάθος του Δράκουλα»

«Το πάθος του Δράκουλα» των Bob Hall και David Richmond από το θέατρο Ένα.

Μετάφραση: Ανδρέας Αραούζος
Σκηνοθεσία-Φωτισμός: Αντρέας Χριστοδουλίδης
Σκηνικά-Κοστούμια: Κρίστη Πολυδώρου, Κωνσταντίνα Ανδρέου
Παίζουν: Μανώλης Μιχαηλίδης, Παντελής Αντωνας, Ντίνος Λύρας, Έρικα Μπεγέτη, Πέννυ Φοινίρη, Αντρέας Μακρής, Νίκη Δραγούμη, Ανδρέας Αραούζος, Σωτήρης Μεστάνας.

Θα ήθελα να ξέρω πώς αντιδρά στην παράσταση του Θεάτρου Ένα κάποιος «ξαφνιασμένος» θεατής που δεν έχει παρακολουθήσει ξανά κάποιο από τα θεατρικά θρίλερ του Αντρέα Χριστοδουλίδη, και που έτυχε να μη γνωρίζει τον ήρωα του μυθιστορήματος του Bram Stoker. Άραγε υπάρχουν στιγμές που σ' αλήθεια φοβάται, όπως παθαίνει ο κόσμος στις κινηματογραφικές αίθουσες ή στις τηλεοπτικές βραδιές στον καναπέ του; Στο θέατρο είναι αλλιώς, στο θέατρο είμαστε όλοι μαζί, εμείς οι θεατές, εναντίον αυτών εκεί, στη σκηνή, που προσπαθούν να μας φοβίσουν, να μας συγκινήσουν, να μας παρακινήσουν, να μας διασκεδάσουν, και δεν ξέρω τι άλλο... Εγώ αδυνατώ να πάω χρόνια πίσω και να θυμηθώ αν φοβήθηκα εκείνη την πρώτη φο-

ρά τότε, στο πρώτο «Πάθος του Δράκουλα» του 1991, με τον Κατσαρή και τον Καζάκα. Και μετά, π.χ., στα έργα του Ira Levin, ή στη «Γυναίκα με τα μαύρα». Όμως, υποσιάζομαι, ότι ο Αντρέας Χριστοδουλίδης ανεβάζει τα έργα «αυτού του είδους» πιο πολύ... για τον εαυτό του. Το αληθινό πάθος του Αντρέα Χριστοδουλίδη είναι να παίζει θεατρικά παιχνίδια, να συμμετέχει ο ίδιος στο παιχνίδι του μυστηρίου, του ξαφνιασματος, της ανατροπής, να ακροβατεί στα όρια του είδους, να το επιβάλλει σε υφολογική ανάλυση, να φλερτάρει με την παρωδία. Να αναδιοργανώνει τον σκηνικό του χώρο, να δημιουργεί το σκοτάδι του τρόμου και τις αναλαμπές των αποκαλύψεων με τους εξαιρετους φωτισμούς του. Να βρίσκει τη σωστή δοσολογία μεταξύ του μαύρου βελούδινου μυστηρίου και του ανατρεπτικού αυτοσαρκασμού της παρωδίας. Αυτό, πιστεύω, ήταν και το ζητούμενο του φετινού remake του «Δράκουλα».

Στην ουσία η ίδια η κειμενική ύλη του έργου είναι διπλής φύσεως, η ανατριχίλα έρχεται από τον Stoker, η κοροϊδία της από τους Hall και Richmond. Μου φαίνεται ότι στο γενικό στήσιμο της παράστασης οι σκηνοθετικοί τονισμοί είναι σωστοί, σωστός είναι και ο ρυθμός με τον οποίο οι δύο τάσεις ομαλά και παράλληλα εκδηλώνονται. Έχοντας ένα πραγματικά ικανό θίασο ο Χριστοδουλίδης εμπιστεύεται τους ηθοποιούς του και αφήνει τον καθένα να... κάνει αυτά που ξέρει. Όμως ο απαραίτητος για την αναμετάδοση της ανατριχίλας υποκριτικός μανιερισμός και το αναγκαίο για την παρωδία έξυπνο υποκριτικό χιούμορ δεν είναι δεδομένος συνδυασμός προσόντων. Εξ ου και η διαφοροποίηση της «δοσολογίας» από ρόλο σε ρόλο. Αυτοί που έχουν πιο ακραίους, πιο αβανταδόρικούς ρόλους, όπως η Έρικα Μπεγέτη και ο Αντρέας Μακρής, στήνουν στη σκηνή αληθινό γκροτέσκο προς τη δική

τους και τη δική μας ευχαρίστηση. Άλλοι είναι πιο συγκρατημένοι και συντονισμένοι υφολογικά με το αγγλικό χιούμορ, όπως ο Μανώλης Μιχαηλίδης, ο Ντίνος Λύρας, ο Ανδρέας Αραούζος, ο Παντελής Αντωνας. Το κείμενο των Hall και Richmond είναι γεμάτο με στοιχεία παρωδίας των κλισέ των αγγλικών μυθιστορημάτων μυστηρίου, με τα πειράγματα προς τον Μπέρναρντ Σο και τον Όσκαρ Ουάιλντ. (Τέλεια η σκηνή με τα σάντουιτς με αγγούρια που «μεταφέρθηκαν» στην παράσταση από τη «Σημασία του να είναι κανείς σοβαρός»!) Πιστεύω ότι η Πέννυ Φοινίρη στον ρόλο της Λαΐδη Γκοντάλμικ είχε την ευκαιρία να συνδυάσει την παρωδία της στερεότυπης μορφής της Αγγλίδας αρχόντισσας με το τρελό γκροτέσκο ερωτικής συντροφίσσας της

φράου Χέλγκακς, αλλά τελικά ο ρόλος της έμεινε λιγότερο χρωματισμένος απ' εκείνους των συναδέλφων της. Ο Σωτήρης Μεστάνας φαίνεται να «κόλλησε» το πάθος τού για χρόνια σκηνοθέτη και συνεργάτη του Αντρέα Χριστοδουλίδη και, συνεπαρμένος από το κράμα του μαύρου τρόμου με το μαύρο χιούμορ, χαίρεται ρόλους όπως του Σουίνι Τοντ και του Δράκουλα. Ωραιοί ο «εθνικός» χρωματισμός του ρόλου του. Η Νίκη Δραγούμη υπήρξε πολύ ταίριαστη παρτενέρ, και στο ντουέτο με τον Ανδρέα Αραούζο ως χαριτωμένη, αλλά δραστήρια νεαρή, και στο ντουέτο με τον Σωτήρη Μεστάνα, ως μακάβρια βρυκόλακας.

Ο σκηνικός χώρος ήταν ωραία οργανωμένος από την Κρίστη Πολυδώρου και την Κωνσταντίνα Ανδρέου και οι φωτισμοί του Αντρέα Χριστοδουλίδη τον βοηθούσαν να αποκτά εναλλάξ ανατριχιαστική και χιουμοριστική ατμόσφαιρα.

Νόνα Μολέσκη

nona.moleski
@phileleftheros.com

